

Kuolema ja kuoleminen

Pamela Kribbe ja Gerrit Gielen

SISÄLLYS

Johdanto	3
Hyvästien jättäminen: polku suremisesta rakkauteen	4
Mitä tapahtuu kuoleman jälkeen?	8
Kuolema ja kuoleminen	13
Kuoleman tuolta puolen	16

Johdanto

Tämä eKirja sisältää neljä tekstiä kuolemasta ja kuolemistapahtumasta. Kaksi esseetä ovat minun kirjoittamiani ja kaksi kanavointia ovat Pamelalta. Kaikki tekstit ovat saatavissa [Jeshua.net/fi](https://jeshua.net/fi)-sivustolta, mutta mielestämme saattaisi olla arvokasta nivoa ne yhteen.

Kuolema on sielun vapautuminen aivan kuten toukasta tulee valon perhonen; kyse ei ole itsensä *menettämisestä*, vaan tulemisesta *enemmän* omaksi itseksi. Jätämme taaksemme pelon, kamppailun ja väkivallan maailman ja saavumme valon, rakkauden, vapauden ja ykseyden maailmaan. Me heräämme ja muistamme keitä todella olemme, ja meitä ympäröi ehdoton rakkaus.

Eikö siellä sitten ole ongelmia? Kyllä, viemme mukamme itsemme ja erityisesti kaikki virheelliset ideat, joita meillä on itsestämme ja maailmasta ja joita olemme sisäistäneet useiden elämien ajan. Ne ovat se suurin este ihmeellisen todellisuuden hyväksymisessä.

Kuoleman pelko on pohjimmiltaan oman aidon itsensä pelkoa. Sille pelolle ei ole tarvetta: olet kaunis.

Toivomme, että tämä kirjanen auttaa sinua pääsemään tuosta pelosta ja hyväksymään sen ikuisen valon, jota olet.

Gerrit Gielen – maaliskuussa 2023

Hyvästien jättäminen: polku suremisesta rakkauteen

Gerrit Gielen

Kuolema ei ole vain hyvästien jättämistä ja se on enemmän kuin pelkkää murhetta. Kuoleman kautta tiedostat paremmin rakkauden toiseen ja toisen rakkauden sinuun. Rakkaus ei koskaan kuole, rakkaus on ikuista.

Kun äitini kuoli 94 vuoden ikäisenä kesäkuussa 2019, kirjoitin nämä sanat hänen muistokorttiinsa.

Useita vuosia ennen kuolemaansa hän alkoi kärsiä dementiasta, joka paradoksaalista kyllä toi meitä lähemmäksi toisiamme. Hän kasvoi vakavassa, tiukkapipoisessa protestanttisessa ympäristössä, ja sen vaikutus säilyi aina hänen mukanaan. Se ärsytti minua erityisesti lapsena. Myöhemmällä iällä hänestä tuli yhä lempeämpi, ja me tulimme läheisemmiksi toisillemme. Hänen dementiansa kiihdytti tätä kehitystä.

Muistan kävelleen hänen kanssaan ja hän kertoi miten häntä nolestutti, kun ei enää tiennyt kuka oli elossa ja kuka ei. Hän esimerkiksi ajatteli usein, että hänen vanhempansa olivat yhä elossa. Sanoin hänelle, että se oli ymmärrettävää. Selitin hänelle, että hänen vanhempansa yhä elivät ja odottivat häntä. Äidin vanhetessa heistä tuli hänelle läheisempiä ja hän alkoi yhä enemmän tuntea heidän läsnäolonsa. Se, mitä hän kuvitteli, oli itse asiassa totta. Dementian ansiosta hän alkoi avautua tuollaisille ajatuksille. Hän pystyi päästämään irti vanhoista, jäykistä ajatuksistaan elämänsä loppuvaiheen aikana. Se ihana, lempeä nainen, joka hän pohjimmiltaan oli, alkoi tulla yhä enemmän esille.

Vertaan jossakin määrin elämistä ja kuolemista toukan elämään, joka käy läpi perhoseksi tulemisen prosessin. Koko elämäsi olet kuin toukka, ryömit ympäriinsä eikä sinulla ole aavistustakaan siitä perhosesta, joka pohjimmiltaan olet. Sitten maailmasi pienenee, vanhuus saapuu ja toukka muuttuu koteloksi.

Ei kivaa, jos uskot, että kotelo on kaiken loppu, mutta hienoa, jos tiedät, että tuossa kotelossa tapahtuu muuntuminen perhoseksi. Kun vanhenet ja voit aistia sen perhosen, sinulla on onnellinen vanhuus, mutta jos tunnet vain kuolevan toukan, silloin olet onneton.

Äidissäni tunsin perhosen syntyvän: välillemme kasvoi yhä enemmän rakkautta.

Hän kuoli hoitokodissa, jossa hän elämänsä viimeiset vuodet vietti.

Hieman ennen kuin hänen ruumiinsa vietiin pois, sain viettää hetken hänen luonaan. Annoin hänelle suukon ja sanoin: "Kun tapaamme jälleen, välillämme on rakkautta." Murhe ja rakkaus kuuluivat yhteen. Kaikki on nyt hyvin välillämme.

Paljon on kirjoitettu kuolemanjälkeisestä elämästä. Muutamia mainitakseni Pamela Kribbellä on kaunis kanavointi: Kuoleman tuolta puolen. Itsekin kirjoitin aiheesta: Kuoleman jälkeen. Molemmat tekstit ovat mukana tässä eKirjassa.

Tässä esseessä haluan puhua jäljelle jäävistä. Miten käsittelemme rakkaan kuolemaa, surua ja sydämeen jäänyttä tyhjää aukkoa, mikä rakkaan kuolemasta on seurauksena?

Usko kuolemanjälkeiseen elämään ei yleensä paljoa auta. Et tunne sen vähempää tuskaa ja tyhjyyttä kuin joku, joka on ateisti. Usein näkee, että uskovaiset kehittävät hyvin ahtaan asenteen uskoonsa rakkaimpansa menetyksen jälkeen. He ovat vihaisia Jumalalle ja voimakkaasti tukahduttavat heräävän epäilyksen. Tai he tukahduttavat surunsa: loppujen lopuksi heidän rakkaansa on taivaassa ja onnellinen, joten heidän pitäisi olla onnellisia. Ja kun he eivät tunne onnea, heistä se on väärin.

Ratkaisuna ei ole yksinkertaisesti uskominen, että rakastettu elää edelleen. Ei myöskään se ateistin selitys, että toinen on mennyt ainiaaksi ja että jäljelle jää haava, joka ei koskaan voi parantua eikä tule parantumaan.

Ratkaisuna on sydämen keino, mihin minä uskon: se kokemus, että rakkaus on todellisuutta, mikä ylittää ajan ja avaruuden. Aidosti tunteminen ja rakkauden sisään päästäminen. Kokemus tuon rakkauden kautta, että toinen on yhä läsnä.

Kuoleman tuska

Elämme kahdessa maailmassa: ulkoisessa ja sisäisessä. Lähes kaikki mitä koulussa opimme on ympärillämme olevasta ulkoisesta maailmasta: siellä missä asioita tapahtuu, siellä missä sinun on selviydyttävä. Heti kun lapsi puuhailee sisäisen maailmansa kanssa, se herättää huomiota. Uneksimista ei sallita, vaan lapsen tulisi kuunnella opetusta luokassa. Tällä tavoin meille viestitään: ulkoinen maailma on tärkeä, ei sisäinen.

Miten sitten käsitellään tunteita, surua, kiukkua? Miten suhtaudutaan toisiin? Miten omaa luovuutta hyödynnetään?

Meitä opetetaan löytämään oma polkumme ympäröivässä maailmassa, mutta ei sisäisessä maailmassa – ei ole sisäisen maailman maantieteen tunteja, olipa se maailma miten laaja tahansa.

Emme opi sisäisen maailman arvoa ja siten oman itsemme arvoa. Itse asiassa monet meistä luulevat, että tämä sisäinen maailma ei edes ole tuon ulkoisen maailman osa – me olemme yhtä kuin aivomme. Siten kaikki ulkoisen maailman lait pätevät sisäiseen maailmaan; jos jokin tai joku häipyy ulkoisesta maailmasta, silloin se katoaa myös sisäisestä maailmasta.

Ei ole vaikeaa havaita, että tässä ei kaikki ole kohdallaan. Tätä kirjoittaessani kuuntelen Allegrin Miserere mei, Deus -sävellystä (Anna armoa minulle, Jumalani). Se antaa minulla suurta kauneuden tunnetta; kauneutta, mitä en koskaan pysty löytämään tutkimalla jonkun aivoja. Kuuroksi syntynyt ei pysty koskaan keksimään kuulemisen kykyä tutkimalla jonkun sellaisen aivoja ja korvia, joka voi kuulla. Jonkun aivojen tutkiminen ei anna minkäänlaista oivallusta kyseisen ihmisen sisäisestä maailmasta, joten sisäistä maailmaa ei ole selitettävissä ulkoista maailmaa havainnoimalla. Tuo sisäinen maailma on runsaan kauneuden lähde; ei ainoastaan musiikissa, vaan myös kirjallisuudessa, maalaustaiteessa, arkkitehtuurissa, elokuvissa, peleissä, jne. Se kaikki on peräisin ihmishengestä, ja siinä on jotakin muuta: rakkaus.

Voimme tutkia ympäröivää maailmaa loputtomasti, sen luonnonlakeja, atomeja, mutta emme löydä sieltä rakkautta. Rakkaus kuuluu sisäiseen maailmaan. Rakkaus tuottaa hedelmää, kun otamme yhteyttä jonkun toisen sisäiseen maailmaan omasta sisäisestä maailmastamme: se kaikki ylittävä yhteys sydäimestä sydämeen. Kun kuolema on niin suurta draamaa elämässämme, se johtuu siitä, että lyömme sisäisen maailmamme laimin. Koska olemme päätyneet ajattelemaan, että ajan ja avaruuden lait koskevat myös sisäistä maailmaamme.

Kuoleman aiheuttama tuska on peräisin luulosta, että jos ihminen katoaa ulkoisesta maailmastamme, hän on kokonaan kadonnut. Ja sen myötä se sisäinen sidos – kahden ihmisen välinen rakkauden sidos myös heikkenee. Rakastettu ei katoa vain ulkoisesta maailmasta, vaan myös meihin syntyy aukko.

Selviytyminen menetyksestä: voitto kuolemasta

Miten voimme parantaa sen kamalan aukon, minkä rakastetun ihmisen kuolema aiheutti?

1) Anna toiveikkaalle mahdollisuus

Jos olemme ehdottoman varmoja, että kuolema on kaiken loppu ja että kaikki menneisyydestä on

menetetty ikiajoiksi, silloin tämän ajatuksen myötä estämme joka ikisen ratkaisun. Meissä oleva tuska ei voi koskaan parantua eikä aukkoa voida koskaan täyttää. Silloin me olemme rakentaneet padon sisällämme olevan aukon ja parantavan veden välille, mikä haluaa virrata sisään: siellä yhä olevan toisen ihmisen rakkauden virta.

Parantuminen alkaa antamalla myönteiselle, toiveikkaalle mahdollisuus. Jos meidän on elämässämme valittava negatiivisen ja positiivisen välillä emmekä tiedä, mikä on totta, silloin on aina viisasta valita positiivinen.

Loppujen lopuksi negatiivisen valinta ei taatusti tuo meille mitään, mutta positiivisen valinta saattaa tuoda meille jotakin kaunista.

Mikä tässä tapauksessa on positiivista?

Se, että syvimällä tasolla sisäinen maailmamme on erillään ajasta ja avaruudesta sillä tavoin kuin me sen näemme ulkoisessa maailmassa. Me koemme ajan ja avaruuden, mutta sisäisellä tasolla emme ole rajoittuneet siihen. Ikuinen elämä ei ole sitä, että mennään loputtomasti ajan virran mukana, vaan se syvin, olennaisin osa sinua ei ole koskaan mennytkään ajan virtaukseen.

Katso peiliin ja näe miten keho muuttuu, ikääntyy, ja silti syvällä sisimmässäsi on jotakin, joka ei muutu ja joka pysyy aina samana. Toivo herää, jos annat tuolle tunteelle mahdollisuuden – on ehkä totta, että keho ikääntyy, mutta sinä et.

Jos olet katsonut peiliin ja antanut ajattomuuden tunteelle mahdollisuuden, mieti tätä ajatusta: emme voi kuolla, koska kuolema tapahtuu ajassa ja me emme ole riippuvaisia ajasta.

Toivo on sitä, kun huomaat, ettei sinun enää tarvitse järkeillä. Olet ihme.

Löydät toivoa yksinkertaisesti kieltäytymällä järkeilemään kuollutta rakastasi.

Hänen tietoisuutensa on poistunut ajan ja avaruuden virrasta, jossa sinä yhä olet. Sydäimestä virtaava rakkaus on yhä siellä – ainakin jos olet halukas ottamaan sen vastaan.

2) Anna rakkaudelle mahdollisuus

Yllä olevat ajatukset ovat tietenkin abstrakteja, mutta anna niille mahdollisuus. Tee seuraava harjoitus. Kuvittele herääväsi toisessa maailmassa kuolestasi jälkeen; tunnet itsesi keveämmäksi ja olevasi täynnä rakkautta. Kaikki huolet, pelot ja taakat ovat poissa. Tunnet olosi kirkkaammaksi, vapaammaksi ja olet täynnä rakkautta. Ajattelet ihmisiä Maan päällä, jotka jätit jälkeesi. Tunnet heidät, näet heidän huolensa, näet miten pakkomielteisiä he joskus ovat ja juuttuneet ajatuksiin ja ennakkoluuloihin. Näet heidät myös kamppailemassa vapautuakseen niistä.

Omat maalliset murheesi ja pelkosi eivät enää estä sinua, ja olet yhtäkkiä täynnä rakkautta ja ymmärrystä ihmisiä kohtaan, jotka jäivät jälkeesi. Olit toukka ja nyt sinusta on tullut perhonen. Kaikki sinussa olevat pelot tekivät tilaa rakkaudelle.

Yrität lähettää sisälläsi tuntemaasi valtavaa rakkautta niille, jotka jäivät jälkeen. Valitettavasti he tuskin ovat avoimia. He ovat juuttuneet liikaa jäykkiin ajatuksiinsa, tuskaansa – ja ehkä suruun sinun poismenostasi. He ovat vakuuttuneita, että sinä et ole enää siellä, sinua ei enää kuulla eikä sinua voida tuntea, ja siten he ovat täysin sulkeutuneet rakkaudeltasi. Lähetin on, siis sinä, mutta vastaanottimet ovat kytkeneet itsensä pois päältä.

Joten mitä heidän on tehtävä avatakseen sydämensä ja tunteakseen suuren rakkautesi heitä kohtaan?

3) Avaa sydämesi

Nyt olet niitä, jotka jäivät jälkeen. Ja vainaja, jota suret, on muuntunut rakkauden lähteeksi – sinua

kohtaan. Miten voit avautua tuolle rakkaudelle? Voitko avata sydämesi?

Ensiksi: avaudu tuolle mahdollisuudelle. Jos mitään ei tapahdu, jos et huomaa mitään, voit jälkeen päin yhä hylätä tämän mahdollisuuden.

Siis olet avoin mahdollisuudelle, että vainaja on rakkauden lähde sinua kohtaan. Mutta se rakkaus tarvitsee myös vastaanottimen, joka on viritettävä taajuudelle. Se vastaanotin on sinun sydämesi.

Tee seuraavasti: siirry sydämeesi, kytke mielesi pois päältä ja tunne oma sydämesi. Kuvittele vainaja kauniiksi, säteileväksi enkeliksi – hyvin säteileväksi, joka on täysin täynnä rakkautta sinua kohtaan.

Sano sitten itsellesi: Olen halukas ottamaan tuon rakkauden vastaan. Tunnen, että rakkautemme sidos ylittää kuoleman; sydänyhteys on ikuinen. Ja tunne sitten miten rakkaus alkaa virrata.

Tunne se sydämessäsi – et ole yksin. Tunne olevasi rakkauden lähteiden ympäröimä.

Ota vastaan ja anna takaisin. Siirrä huomiosi ulkoisesta todellisuudesta – missä kuolema on olemassa – sisäiseen todellisuuteen, missä kuolemaa ei ole, vain rakkautta.

Ajattele sitten omaa tuskaasi, omaa murhettasi – kaikkia maallisia huoliasi. Anna rakkauden virrata lempeästi niihin.

Usko tuohon rakkauteen. Kuolemaa ei ole. Tuntuuko sinusta nyt paremmalta?

Lopuksi: sydämen todellisuus

Monet ihmiset kunnioittavat kahta ihannetta: avaruutta ja aikaa. Nämä kaksi ihannetta luokittelevat kaiken osastoihin varmistaen sen, että kaikki on näetisti jaettu.

Näillä kahdella ihanteella on lapsi: kuolema. Kun avaruus ja aika ovat kaikkivaltaita, kaikki on jakautunut, ja kaikki hajoaa ennemmin tai myöhemmin – ykseys on illuusio. Kuolema, hajoaminen ilmeisestä ykseydestä, voittaa aina. Vahvasti rakastavat ihmiset voivat kadota iäksi ikuiseen yöhön.

Tieteellisesti tämä niin sanottu ilmeinen tosiasia on jo kauan sitten tullut vanhentuneeksi. Aika ja avaruus ovat oikeastaan sama asia: aika-avaruuden jatkumo; aika-avaruus ei ole universumin ykseyden yläpuolella, vaan osa sitä. Kysymykset siitä, miten suuri ja miten vanha universumi on, ovat siten merkityksettömiä: universumi ei ole olemassa ajassa ja avaruudessa.

Valo on erillään ajasta ja avaruudesta. Kaikki universumin valo, mukaan lukien menneisyyden ja tulevaisuuden valo, on yhtä ikuisessa nykyisyydessä.

Jos universumi on yhtä, miksi me olisimme erilaisia?

Hyväksykäämme, että syvällä sisimmässämme me olemme erillään ajasta ja avaruudesta. Se, mitä ulkoisessa maailmassa kutsutaan valoksi, sitä kutsutaan rakkaudeksi sisäisessä maailmassa.

Sydämen todellisuus on ajattoman rakkauden totuus, ja tuon rakkauden lähde olemme me. Sydämen todellisuus merkitsee myös sitä, että voimme antaa syntyä meissä olevaksi enkeliksi jokaisen, joille sanoimme hyvästi, kun he menivät toiselle puolelle.

Kuvittele tämä: joka kerta kun joku kuolee, palanen meissä valaistuu; joka kerta kun joku kuolee, tunnemme olevamme enemmän rakastettuja. Kuolema ei ole rakkauden loppu, vaan herääminen ajattomaan, ehdottomaan rakkauteen. Kun me kuolemme, pelkomme ja huolestamme häviävät, jätämme jälkeemme tuon pienen, epätodellisen maailman, jotta todellinen itsemme voi syntyä loistavaksi rakkauden tähdeksi.

Älä sano hyvästi, vaan hyväksy ikuinen rakkaus.

Mitä tapahtuu kuoleman jälkeen?

Gerrit Gielen

Miltä kuolemanjälkeinen elämä näyttää? Pääero tämän maailman ja tuonpuoleisen välillä on siinä, että kuoleman jälkeen ulkoinen maailma on suora heijastus sisäisestä maailmastamme. Maan päällä tämä ei ole niin ilmeistä. Vihaa ja kiukkua täynnä olevat ihmiset voivat olla kauneuden ja yltäkylläisyyden ympäröimiä, kun taas herkäät ja kehittyneet ihmiset saattavat vaeltaa lohduttomissa slummeissa. Kuolemanjälkeisessä elämässä ympäristömme heijastuu siinä määrin kuin mitä olemme yhteydessä omaan sisäiseen aurinkoomme. Mitä enemmän rakkautta, totuutta ja kauneutta meissä itsessämme on, sitä säteilevämpi ja kirkkaampi ympäristömme on.

Sisäinen aurinko on sitä mitä me pohjimmiltamme olemme: se on ikuinen, ajaton osa itseämme. Kuoleman hetkellä alamme matkata takaisin tuohon syvällisimpään osaan. Jotta ymmärrät millainen tämä matka on, saatat kuvitella Maan ympärille kaksi aluetta: astraalipiiriin ja henkisen piiriin. Nämä piirit ovat edelleen jakautuneina moniin alapiireihin. Henkinen piiri on alkuperämme piiri, sielumme tyyssija. Se on ajattomuuden, ykseyden, valon, kauneuden ja loputtoman rakkauden piiri. Kaikki ihmisissä korkeamman arvoista oleva on peräisin sieltä. Se on sielumme asuinpaikka; se on kotimme. Emme ole koskaan varsinaisesti lähteneet tuolta henkiseltä piiriltä. Olemme yhä siellä. Kun kuolemme, aloitamme matkana kokemamme paluun takaisin tuohon paikkaan. Mutta pohjimmiltaan se on prosessi, jossa tiedostamme keitä me todella olemme: se on herääminen maallisen elämän unesta.

Tämä herääminen vie aikaa. Emme voi vain päästää irti kaikista illuusioista ja Maassa kertyneistä synkistä tunteista koskien omaa itseämme, ihmisenä olemista ja universumia. Olemme samastuneet maalliseen persoonaamme ja tämä samastuminen voi sinnitellä tiukasti. Illuusiomme ja samastumisemme heijastuvat astraalipiiriin, jonne saavumme kuoleman jälkeen.

Astraalipiiri

Kuoleman jälkeen ihminen on vapaa: vapaa palaamaan alkuperänsä henkiseen piiriin, vapaa luomaan oman todellisuutensa. Mutta tuo vapaus on myös sudenkuoppa, koska monilla ihmisillä ei ole sisäistä vapautta. He ovat lukkiutuneet tiukkoihin uskomuksiin siitä, miten elämä toimii, mikä on hyvää ja mikä on pahaa ja mitä kuoleman jälkeen tapahtuu. Ja sitten on heitä, jotka eivät ole uskomusten orjuuttamia, vaan tunteiden ja halujen, kuten riippuvuuksien, tai kiukun tai huonommuuden tunteiden orjuuttamia.

Suurin osa ihmisten ajatuksista ja fantasioista on peräisin pelosta. Kaikki nuo pelkoon perustuvat ajatukset ja fantasiat luovat sisäisen tilan, mikä kuoleman jälkeen muokkautuu astraalipiiriin ulkoiseksi muodoksi.

Sen mukaisesti astraalipiiri perustuu suurelta osin pelkoon ja valheellisuuteen, kun taas henkinen piiri perustuu rakkauteen ja totuuteen. Mutta koska ihmiset eivät tajua, että heidän ajatuksensa heijastuvat ulospäin astraalipiiriin, he luulevat ajatustensa olevan totta. Tämä on astraalipiiriin suuri sudenkuoppa: ihmiset ovat tiukasti vakuuttuneita valheellisista uskomuksista, koska he näkevät noiden uskomusten vahvistuvan ympärillään.

Kuoleman jälkeen ihmiset voivat yleensä seurata neljää polkua liittyen neljään astraalipiiriin ala-alueeseen.

1. Sielun polku

Tätä polkua seuraa jokainen ihminen, joka on kokenut selkeän yhteyden sieluunsa tiettyinä aikoina elämänsä kuluessa. Ne ovat aikoja, jolloin tunnet olevasi todella elossa ja inspiroitunut. Tunnet iloa ja tarkoituksellisuutta; tiedät kuka olet ja mitä haluat elämälläsi tehdä. Tunnet rakkautta elämään Maassa ja kanssaihmiä kohtaan, ja tiedät, että universumi on pohjimmiltaan hyvä. Jos olet ajoittain kokenut näin elämäsi aikana, tämä tunne vain vahvistuu kuoleman jälkeen. Kuolemanjälkeisessä elämässä alkaa kasvuprosessi, jolloin sinusta asteittain tulee yhtä sielusi kanssa: koet sen jatkumona, että tulet yhä enemmän sellaiseksi, joka todella olet. Maalliset pelkosi ja ahdistuksesi katoavat ja tekevät tilaa onnellisuudelle ja oivalluksille. Samalla kun sisäinen valosi kasvaa, myös ympäristösi tulee kauniimmaksi. Kohoat piiriin läpi, kunnes lopulta päädyt henkiseen piiriin, sielun piiriin, jota ei voi

sanoin kuvailla eikä ihmismielellä käsittää.

Sitä astraalipiirin valtakuntaa, josta matkasi alkaa, voidaan kutsua Kesämaaksi. Se muistuttaa Maan kauniita seutuja, mutta on paljon paratiisimaisempi. Onneksi yhä useammat ihmiset seuraavat tätä polkua. Se on polku, joka on avoin jokaiselle tietoisuutta kehittäväälle ja kaikille heille, jotka ovat halukkaita kasvamaan ja oppimaan. Tämä polku on kenelle tahansa, joka ei ole juuttunut jäykkiin uskomuksiin ja negatiivisiin tunteisiin. Itse asiassa se on avoin jokaiselle ihmiselle, joka yhä pystyy nauramaan makeasti itselleen.

2. Persoonan polku

Ihmiset, jotka antavat ulkoisten tapahtumien ja impulssien ohjata elämäänsä, seuraavat tätä polkua. He eivät varmaankaan ole huonoa lajia, mutta he eivät kuuntele sielunsa ääntä, vaan sen sijasta elävät sen mukaan, mitä yhteiskunta heiltä vaatii. Heillä ei ole jäykkiä mielipiteitä ja he elävät elämäänsä yleensä huomaamattomalla tavalla. Kuoleman jälkeen he saapuvat astraalipiiriin ympäristöön, joka on hyvin samanlainen kuin heidän maallinen ympäristönsä. Sitä kutsutaan astraalipiiriin ”realistiseksi alueeksi”, koska se on niin samanlainen kuin Maassa. Siellä on joitakin maallisia kaupunkeja, jotka ovat melkein koskemattomia lukuun ottamatta monia vanhoja rakennuksia, jotka ovat jo kauan sitten kadonneet Maasta, mutta täällä ne ovat yhä olemassa. Yleensä tämä alue on melko kaunis: vihreissä maisemissa on ystävällisiä kaupunkeja ja kyliä. Tänne päätyvät ihmiset eivät useinkaan tajua kuolleen, koska kaikki näyttää niin paljon samalta kuin Maassa ja koska he eivät uskoneet kuolemanjälkeiseen elämään.

Kuitenkin siellä on läsnä oppaita, jotka asteittain yrittävät avata näitä ihmisiä henkisytyteen. Usein se onnistuu, koska tänne tulevat ihmiset eivät yleensä ole ahdasmielisiä uskomustensa suhteen. Yleensä oppaat saavat helpommin yhteyden maaseuduilla asuviin ihmisiin kuin kaupunkilaisiin. Aineellisen todellisuuden illuusioiden vahvimpien kaupungeissa. Lopulta oleskelu tässä piirissä tulee päätökseen. Joko yhteys sieluun saadaan ja persoona kohoaa henkiseen piiriin tai sielu päättää inkarnoitua jälleen ja tuon persoonan energia otetaan mukaan seuraavaan elämään. Poistumista astraalipiiristä kutsutaan joskus ”toiseksi kuolemaksi”. Korkeammat olennot selittävät persoonalle, että nyt on aika tullut sanoa hyvästit nykyiselle olemassaololleen. Hän hyvästelee ystävänsä laveassa hyvästelyrituaalissa tietäen, että he tapaavat toisensa uudelleen.

Joskus persoona kokee tämän poistumisen tragediana, mikä johtuu siitä, että hänellä ei vielä ole hyvää yhteyttä sieluunsa. Sitten hän antautuu sielustaan tulevalle valonsäteelle, joka muodostaa uuden inkarnaation siemenen.

3. Illuusion polku

Tätä polkua seuraavat usein ihmiset, joilla ei ole hyvää yhteyttä sieluunsa, mutta heillä on hyvin vahvat uskonnolliset uskomukset. Esimerkkinä uskonnolliset fundamentalistit. He ovat ihmisiä, joilla on vahva kaksinainen maailmankatsomus; he ovat vakuuttuneita siitä, että ovat oikeassa, ja ovat sitä mieltä, että jokainen heidän kanssaan eri mieltä oleva on paha tai kadotettu. Mitä enemmän usko perustuu pelkoon, sitä vahvemmat, sitä enemmän syy-seuraus-suhteeseen perustuvat ja kaksinaiset näkemykset ovat tuloksena. Kuolemansa jälkeen tällaiset ihmiset päätyvät taivaaseen, mikä on täsmälleen sellainen miksi he ovat sen kuvitelleet. Mutta koska yhteys sieluun puuttuu, näistä ihmisistä tulee vieläkin kurjempia. Maassa he olivat myös onnettomia, mutta heillä oli silti illuusio, että taivaassa asiat olisivat eri tavalla.

Tätä piiriä kutsutaan usein ”valheelliseksi taivaaksi”. Se on yksi astraalipiiriin alemmista alueista. Koska ihmiset täällä ovat hyvin vahvasti vakuuttuneita, että he ovat oikeassa, oppaiden on vaikea saada heihin yhteyttä. Otetaanpa yksi esimerkki tästä. Joissakin kristillisissä suuntauksissa uskotaan, että kuoleman jälkeen emme mene heti taivaaseen, vaan odotamme haudassa viimeiseen tuomioon saakka. Tämän seurauksena astraalipiirissä voi olla ”hautausmaita”, joissa kuolleet makaavat haudoissaan astraalimuodossaan. Tietenkin he ovat onnettomia. Heitä auttamaan pyrkivät oppaat nähdään paholaisina, jotka haluavat suostutella heitä menemään helvettiin.

Astraalipiirissä on monia tällaisia ”taivaita” johtuen kaiken tyyppisistä jäykistä uskomuksista. Niissä ihmiset ovat äärimmäisen onnettomia, mutta silti kieltäytyvät päästämästä irti uskomuksistaan. He kokevat jokaisen rakastavan auttamisyhteyden paholaisen houkutuksina. Usein heitä huolestaa se, että

he ovat huonoja, koska ovat onnettomia eivätkä uskalla myöntää sitä avoimesti.

Usein käy niin, että johtajia ilmaantuu tällaisiin "astraalitaivaisiin". Nämä ovat kuolleita ihmisiä, jotka ovat olleet ja yhä ovat täysin omiin rooleihinsa uppoutuneita ja esimerkiksi uskovat olevansa Kristus tai joku muu suuri mestari. Lisäksi muut heidän taivaassaan myös pitävät heitä sellaisina. Lahkon johtaja, jota maallisessa elämässään pidettiin valaistuneena mestarina, usein jatkaa rooliaan kuoleman jälkeen. Koska tämä piiri sijaitsee värähtelymielessä lähellä Maata, selvänäkijät ja meediat usein poimivat energioita ja tietoa tästä piiristä. Se on monien valheellisten ennustusten ja harhaisten kanavoitujen tietojen lähde.

Näistä "taivaista" levitetyt tiedot ovat usein hyvin kaksinaisia, moralistisia, tuomitsevia ja täynnä vakavia ennustuksia, jotka osoittautuvat epätosiksi. Tämän piirin "opettajien" sanat heijastavat heidän omaa sielutonta persoonaansa. Valitettavasti Maassa on paljon ihmisiä, jotka joutuvat näiden opettajien pauloihin, koska tämän illuusiopiirin valta ihmiskuntaan on yhä hyvin suuri. Mutta lopulta käy aina niin, että totuus johtaa onneen ja valheellisuus johtaa illuusioon; totuudella on enemmän voimaa ja lopulta se voittaa. Kuitenkin ihmisillä saattaa kestää pitkään tiedostaa tämä, erityisesti jos he ovat astraalitasolla, jossa voidaan vapaasti luoda niin paljon illuusiota kuin halutaan. Joka tapauksessa ihmiset lopulta ihmettelevät ovatko heidän uskomuksensa totta, koska he näyttävät aiheuttavan niin paljon tyytymättömyyttä. Silloin he alkavat epäillä vaalittuja uskomuksiaan ja oppejaan, joten lopulta heidän lempeä sisäinen äänensä voittaa heidän harhansa. Ja kun näin tapahtuu, tie takaisin valoon alkaa.

4. Yksinäisyyden polku

Sitten on ihmisiä, joita jäykät ja valheelliset ideat eivät rasita, vaan pikemminkin negatiiviset tunteet: viha, kiukku ja katkeruus. He ovat usein aiheuttaneet kanssaihmisilleen pahaa tuskaa ja kärsimystä. Jos joku on hylännyt sisäisen valonsa elämän aikana, hän huomaa olevansa sellaisessa osassa astraalipiiriä, joka on pimeä ja yksinäinen. Koska täältä puuttuu valoa, mikä tuo kauneutta ja harmoniaa, ihmiset joskus ottavat itselleen hirviömäisiä muotoja. Koska kaikki täällä on niin pimeää ja surkeaa, silti pelastuminen on myös mahdollista. Jos ympärillä on vain hirviöitä ja pimeyttä, on selvää, että jotakin on pielessä. Negatiiviset tunnetilat alkavat lopulta menettää voimaansa, koska ne aiheuttavat vain lisää pimeyttä.

Vähitellen tulee oivallus, että kaikenlaiset asiat, jotka näyttivät niin tärkeiltä maallisessa elämässä, kuten valta, raha, omaisuus ja kunnia, eivät sisällä valoa. Se pieni valo, joka *oli* olemassa, tulee nyt ilmeisemmäksi. Ihmiset muistavat yhden ainoan kauniin hetken maallisesta elämästään: ystävällisen sanan, kauniin kukan. He alkavat arvioida uudelleen noita asioita, ja tämä saa aikaan avautumista: nämä ihmiset tulevat oppaiden ulottuville. Pitkä tie takaisin voi alkaa. Usein tehdään valinta uudesta elämästä Maassa: elämä, joka osoittaa tien suurempaan sisäiseen valoon.

Rangaistus ja karma

Sellaiset käsitteet, kuten rangaistus ja karma määrittävät yhä toistuvasti ajatteluamme kuolemasta ja mitä sen jälkeen tulee. Melkein kaikissa kulttuureissa on olemassa idea korkeammasta auktoriteetista, joka rankaisee. Jos olemme pahoja, päädymme helvettiin tai meidän on tyytyminen raskaaseen karmaan.

Yleensä nuo ideat ovat maallisten hallitsijoiden luomia, jotka haluavat pitää valtaansa yllä ja vastustavat kaikenlaista vapautta. Usein heidän oppinsa on tätä muotoa: "Jumala on asettanut meidät sinun yläpuolellesi ja jos et hyväksy sitä etkä noudata meidän sääntöjämme, Jumala rankaisee sinua ikuisella helvetillä." Tai jotakin hienovaraisempaa: "Olemme olleet hyveellisiä edellisessä elämässä ja siksi olemme nyt rikkaita ja mahtavia; sinä olet ollut paha edellisessä elämässä ja siksi olet nyt köyhä ja onneton. Mutta jos kärsivällisesti hyväksyt sinulle langetetun osan, asiat tulevat olemaan paremmin seuraavassa elämässäsi."

Se, mikä aina toimii parhaiten ainakin tällaisen hallitsijan näkökulmasta, on pelon aiheuttaminen ihmisissä koskien heidän luontaisia taipumuksiaan: esimerkkinä seksuaalisuus. Pyrkimyksenä on vakuuttaa ihmiset siitä, että he ovat synnynnäisesti pahoja ja ansaitsevat rangaistuksen. Ihmisiä, jotka ajattelevat olevansa pahoja ja tuntevat syyllisyyttä, on helppo hallita organisaation toimesta, joka väittää omistavansa monopolin totuudesta. Jos saat ihmiset tilaan, missä he luulevat olevansa pahoja

ja uskovat sinun olevan heidän vapahtajansa, sinulla on valtaa heihin. Näihin ideoihin verrattuna ateismi on – henkisestä näkökulmasta katsoen – valtava loikka eteenpäin.

Universumissa ei ole mitään sellaista kuin rangaistuksia määräävä auktoriteetti. Ei rankaisevaa Jumalaa eikä karman herroja, jotka lähettävät meidät surkeaan elämään. Mutta teoilla on seurauksia. Jos talven pakkasissa olen ulkona ilman takkia, silloin palelen. Se ei ole rangaistus, vaan tulosta omista toimistani.

Aina kun loukkaamme kanssaihmistä elämämme aikana, me työnämme sisäisen aurinkomme valon hieman kauemmaksi. Tuo sisäinen aurinko ei ole pelkästään vastuussa sisäisestä valostamme sekä kauneuden, hyvyyden ja totuuden tuntemuksistamme, vaan se yhdistää meidät myös toisten sisäiseen aurinkoon ja itse universumin sisäiseen aurinkoon. Toisen loukkaaminen on kuin sanoa ”ei” elämän sisäiselle ykseydelle. Se on kuin sanoa ”ei” sielullemme ja myös ”ei” itsellemme. Tuloksena on syvä yksinäisyys ja negatiivisia tunteita täynnä oleva sisäinen tyhjiys. Rikollisen silmissä emme koskaan näe iloa tai onnellisuutta – varsinkaan silloin, jos hän ei koskaan päädy tuomioistuimeen. Se ei ole rangaistus, vaan suora seuraus tehdyistä valinnoista.

Hän on yksinkertaisesti sanonut ”ei” ilon ja onnellisuuden sisäiselle lähteelleen.

Kuoleman jälkeen sisäinen pimeys heijastuu ympäröivässä astraalipiirissä. Astraalipiirissä ulkoinen heijastaa sisäistä hyvin suoraan. Kun sisäistä valoa ei ole, ei ole myöskään ulkoista valoa. Ulkopuoliselle saattaa näyttää siltä kuin siellä asustavia ihmisiä rangaistaisiin elämästään Maan päällä, mutta sisäisesti nähtynä mitään muutosta tuskin on. Nämä ihmiset tunsivat olevansa tyhjiä ja onnettomia Maan päällä, ja nyt he yhä tuntevat samoin. Ainoa ero on siinä, että nyt he kohtaavat suoraan sisäisen pimeytensä ulkoisen ympäristön kautta, mikä uskollisesti peilaa sitä.

Tie takaisin valoon

Tie takaisin valoon lähtee valon haluamisesta. Edes syvimpään pimeyteen kääriytynyt ihminen ei ole koskaan täysin erillään sielustaan. Muistojen sirpaleita kauneudesta ja onnellisuudesta on yhä olemassa. Vähitellen esiin tulee ymmärrys, että väkivalta ja voima eivät ole keino valon löytämiseen, vaan pikemminkin pois päin siitä. Rakkautta ei voida saavuttaa pakottamalla. Kaikki nuo pienet muistot muodostavat nyt siemeniä kasvavalle halulle onneen, rakkauteen ja kauneuteen; sisäinen maailma pehmenee ja ihminen tulee oppaiden ulottuville. Nämä oppaat alkavat selittää hänelle, että tie takaisin valoon voidaan löytää myötätunnon, rakkauden ja lempeyden kautta.

Kuitenkin mitä kauemmin olemme vaeltaneet kaukana sisäisestä lähteestämme, sitä pitempi on tie takaisin. Mikä tarkalleen on tuo paluutie? Se on matka, kun muistamme ja keksimme jälleen keitä me todella olemme, kunnes kaikesta valheellisuudesta päästetään irti ja korvataan totuudella. Pohjimmiltaan valheellisuus merkitsee jakautumista: uskotaan, että universumi on erotettu äärettömän moniin osiin – pieniin egoihin – jotka kaikki ovat konfliktissa toistensa kanssa. Valheellisuus on kamppailemisen idea ”kaikki kaikkia vastaan”, missä kaiken takana olevan sisäisen ykseyden tajuaminen on täysin kadotettu. Mikä on ratkaisuna tälle jakautumiselle? Pitää ymmärtää kaikki nämä sisäisen tason egot ja alkaa hyväksyä kaikki osat, joita vastaan olemme ankarimmin taistelleet. Esimerkiksi henkilö, joka on syrjinyt erirotuisia ihmisiä, valitsee elämän, jossa he itse kokevat syrjintää. Tällä tavoin heidän ymmärryksensä kehittyy. Tuloksena on loppujen lopuksi sen tajuaminen, että kaikki nuo erilliset ”egot” ovat yhteydessä toisiinsa. Silloin rakkaus ja sielun valo alkavat jälleen virrata.

Sielu tekee valinnan tiettyjen kokemusten saamiseksi Maan päällä. Kun maallisen persoonan tietoisuus on yhä kaukana sielusta, sielun valinnat koetaan eräänlaisena ulkopuolelta tulevana voimana: Jumalana tai karmana. Mutta karma ei loppujen lopuksi ole mitään muuta kuin opetuksia, jotka tietoisuus tarvitsee kasvaakseen, ja nämä opetukset sielu valitsee itse. Kaikenlaiset niin kutsutut henkiset opit, jotka pyrkivät eliminoimaan karmaa esimerkiksi polttamalla sen loppuun, ovat humpuukia. Karman tarkoituksena on parantaa ja palauttaa yhteys sieluun. Heti kun avaudut sisäiselle valollesi eli sille, joka todella olet, karmasi päättyy: oppi on opittu.

Minulla oli kerran asiakkaana nainen, joka takertui suhteeseen, missä hän oli hyvin onneton, koska hän ajatteli, että se oli hänen karmansa. Mutta virittäytyttyäni hänen sieluunsa tunsin, että universumi – hänen sielunsa – halusi opettaa hänelle, että hänen oli pidettävä puoliaan. Hän ajatteli, että hänen

piti sietää surkeutensa kärsivällisesti, kun todellisuudessa hänen päämääränään oli pitää puoliaan ja hankkia avioero. Heti kun hän oli tehnyt sen, hän vapautui karmastaan. ”Karman” tarkoitus ei siten koskaan ole saada meitä kärsimään, vaan saada meidät kasvamaan. Kärsimistä syntyy vain silloin, kun me vastustamme tuota kasvua. Jos vastustamme valintojen tekemistä, jotka tukevat kasvuamme ja hyvinvointiamme, kokemamme surkeus tuntuu järjettömältä ja toivottomalta, ja sitäkin kärsiminen pohjimmiltaan on.

Tietoisuutemme kasvaessa tajuamme vähitellen, että todellisena ongelmana on sen vastustaminen, mitä elämä meille tarjoaa. Karman sijasta alamme tunnistaa haasteitamme oman sielumme tarkoitukseksi. Tajuamme, että vaikeat kokemukset eivät ole aiheuttamassa meille kärsimystä ja itsemme uhraamista, vaan pikemminkin tekemässä meidät tietoisiksi keitä todella olemme ja palauttamassa sisäisen yhteyden tilan kaikkeen. Seuraavassa vaiheessa, jolloin tietoisuus osuu enemmän yhteen sielun kanssa, kaikki elämässäsi tapahtuva nähdään omana vapaana valintanasi. Matkasi takaisin valoon on lähes valmis.

© **Gerrit Gielen**

Kuolema ja kuoleminen

Pamela Kribbe kanavoi Joshuua

Rakkaat ystävät!

Minä olen Joshua. Olen kanssanne veljenä ja ystävänä. Toiveeni on, että ette katso minua ylöspäin itsenne ulkopuolisena auktoriteettina. Kun kasvatte lapsina, teille ennen kaikkea opetetaan kuuntelemaan vanhempianne ja tottelemaan heidän sääntöjään. Myöhemmin mentyänne kouluun teille sanotaan, että teidän pitää noudattaa koulun sääntöjä ja kuunnella opettajianne, koska he tietävät teitä enemmän. Kun vartutte ja päätätte koulunkäynnin ja alatte työnteon, teille sanotaan, että esihenkilöä, pomoa, työnantajaa pitää kuunnella. Joten jo varhain teitä opetetaan kuuntelemaan ja tottelemaan. Mielessänne on ajatus, että ette tiedä mitään ja että ulkomaailman on informoitava teitä, kerrottava teille mikä on oikein ja väärin ja mitä tehdä.

Ja niinpä tulette tajuamaan, että se mitä teille on sanottu, ei ole totta, koska sisällänne on jo tietoa riippumatta siitä, mitä toiset ovat teille sanoneet. Olen täällä muistuttamassa teitä tästä teillä olevasta sisäisestä tiedosta, mikä ei ole riippuvainen mistään ulkoisesta auktoriteetista. En ole täällä kertomassa teille mitä tehdä elämällänne; en ole vanhemman kaltainen enkä pomon kaltainen. Olen teidän ystävänne ja tavoitteeni on stimuloida teitä ja rohkaista uskomaan itseenne.

Tiedän, että henkisyudessa on perinteitä, joissa opettajan tai gurun, tai miksi häntä kutsuttekaan, oletetaan olevan auktoriteetti, joka antaa kaikenlaisia sääntöjä noudatettavaksi, kuten miten usein meditoidaan, mitä syödään ja mitä ei syödä, tai jopa antaa neuvoja kenen kanssa mennään naimisiin ja kenen kanssa ei. En ole sellainen opettaja. Minun opetukseni on radikaalimpi, vallankumouksellisempi – *sinä olet oma opettajasi*. Yhteiskunta on kovasti yrittänyt saada teidät unohtamaan tämän, mutta tehtävänne on irrottautua yhteiskunnan ideoista ja keskittyä uuteen tiedostamiseen, uuteen tietoisuuteen, jota sisällänne on ja jota olette täällä ilmaisemassa tähän maailmaan. Minä otan teidät hyvin vakavasti. En katso teitä ikään kuin olisitte vain oppilaita. Ja koska otan teidät vakavasti, en ole antamassa teille yksinkertaisia ohjeita.

Sanottuani tämän haluan nyt siirtyä kuoleman ja kuoleamisen aiheeseen. Haluan keskittyä siihen, mitä tapahtuu, kun koet iloisen kuoleman. Iloisen kuoleman kokemiseksi sinun pitää valmistautua kuolemaan. Sinulla pitää olla tunne, että periaatteessa olet saavuttanut sen, mitä olet halunnut saavuttaa tai kokea elämässäsi. Se tunne on syvällä sisimmässäsi. Saattaa yhä olla asioita, joita haluaisit tehdä ja kokea, mutta sisimmässäsi yleisesti ottaen tunnet, että ”tein elämässäni sen, mitä varten tulin”.

Joten tällaisen täyttymyksen tai saavuttamisen tunteen kokemiseksi kuolemaan valmistautuessa sinun pitää aloittaa varhain elämässäsi. Siksi on niin tärkeää ollessasi nuori, tai aikuisena, että tunnet syvällä mitä sydämessäsi on ja todella seuraat sydämesi ääntä tai kutsumusta. Ja jälleen kerran yhteiskunnan tai auktoriteettien tai perheen – kenen tahansa – ulkoiset äänet voivat harhauttaa sinua sydämesi todellisista toiveista.

Ihmiset, jotka pysyvät uskollisina sille, mitä heidän sydämensä todella kaipaa, kuolevat iloisempina, koska sielun tasolla – *ja sinä olet sielu* – tiedät, että tämä elämä päättyy jonakin päivänä ja että jätät tämän kauniin kehon. Sielu tietää tämän ja sen ensisijaisena pyrkimyksenä ei ole paeta kuolemaa tai elää mahdollisimman vanhaksi. Sen ensisijaisena pyrkimyksenä on ilmaista itseään ja kokea mitä se tässä elämässä haluaa kokea.

Lähde nyt kanssani kuoleman hetkeen. Voit kuvitella itsesi kuolevan, koska olet kokenut kuoleman ennenkin monissa elämissä, joten sinun ei tarvitse erityisesti nähdä itseäsi kuolemassa, vaan kuvittele olevasi kehossa ja olet juuri siirtymässä toiselle puolelle.

Kun kuolet normaalisti ja rauhallisesti, huomaat hitaasti miten tietoisuutesi tulee olemaan yhä vähemmän kiinni kehossasi. Päästät ikään kuin kehosta irti ja enemmän tai vähemmän leijaillet sen

ympärillä tietoisuutesi avulla.

Usein ennen kuolemaa on vaihe, jolloin sinun on sanottava hyvästit läheisillesi, ympäröivälle maailmalle ja omille muistoillesi, ja tämä vaihe on usein hyvin tunteikas. On tärkeää antaa noiden tunteiden olla niin kuin ne ovat, ja mikäli mahdollista, kommunikoida jäljelle jäävien ihmisten kanssa ja kertoa heille, että rakastat ja arvostat heitä. Jos on yhä jotakin, josta olet pahoillasi ja jota harmittelet, sydämeltäsi putoaa taakka, jos puhut siitä ja ilmaiset sen heille, joita rakastat.

Olet ikään kuin puhdistamassa itseäsi, ja sitten luonnollisesti kuoleman lähestyessä tulet vähemmän tunteelliseksi ja sisäisesti hiljaisemmaksi. Kenenkään ei tarvitse puhua enää, ja alat todella irtaantua fyysisestä maailmasta. Jos olet avoin kuolemanjälkeiselle elämälle ja jos todella uskot, että sielusi matkaa eteenpäin, silloin alat nähdä toisen maailman, taivaan maailman tai tuonpuoleisen. Alat nähdä uskomattoman kauniita mielikuvia ja rauhallisuutta, ja sinulla on hyvin lempeitä, tyyviä tunteita. Tuntuu aivan kuin siellä olisi energioita, kuten ihmisiä tai oppaita, vaikka et ehkä saata nähdäkään heitä. On sellainen tunne, että siellä on joku, joka toivottaa sinut tervetulleeksi ja auttaa sinua menemään toiselle puolelle.

Jotkut ihmiset kuolevat tietoisina, ja jotkut toiset kuolevat tiedottomina tai nukkuessa. Tiedottomina kuolevista ihmisistä tuntuu – sen jälkeen kun he ovat fyysisesti kuolleet – ikään kuin he heräisivät unesta. Ja joillekin heistä näyttää herätessään siltä kuin he olisivat yhä siinä sängyssä, missä kuolivat, sairaalan sängyssä tai omassa sängyssään kotona.

Mutta toisella puolella on oppaita, auttajia, jotka selittävät heille, että he ovat tulleet kuoleman rajan yli. Joillekin ihmisille tämä on vaikea käsittää, jos heidän mielensä ei ollut selkeä tai he ovat hieman hämmennyksissä. Saattaa kulua jonkin aikaa ennen kuin he tajuaavat, että ovat todella kuolleet. Mutta heitä auttamassa ja opastamassa on aina useita oppaita.

Tietoisina kuolleilla ihmisillä on vähemmän hankalaa ymmärtää, että he menivät toiselle puolelle, että he kuolivat. Molemmat tavat ovat OK, mutta tietoisena kuoleminen rauhan ja antautumisen tunteen myötä on kaunis kokemus. Tuntuu valtavan vapauttavalta. Vaikka ihmiskeho on näyttävä ja ihmeellinen asia, se rajoittaa kokemista, ja kun pääset siitä irti, tunnet valtavaa vapautta.

Rauhallisen ja iloisen kuoleman kokemiseksi on tärkeää *työstää* luonnollista prosessia, mikä tapahtuu ennen kuolemaa ja sen aikana. Tuo luonnollinen prosessi alkaa, kun tajuat kuolevasi. Jos esimerkiksi olet hyvin sairas eikä parannuskeinoa ole, luonnollisena prosessina on hyväksyä asia ja sitten kohdata tulevat hyvästien jättämisen tunteet.

Tulevan kuoleman hyväksyminen on suuri askel. Usein ihmiset yrittävät taistella tätä prosessia vastaan, ja yleisenä lääketieteellisenä lähestymistapana on pyrkimys pitää sinut hengissä mahdollisimman pitkään. Mutta käytä myös omaa sisäistä tietämystäsi ja intuitiotasi, jolloin tunnet milloin jo riittää, ja ole valmis hyväksymään tuleva kuolema. Sillä jos hyväksyt kuoleman ja sitten menet sen *mukaan*, voit siirtyä kuoleamisen luonnolliseen prosessiin ja hyvästien jättämisen vaiheeseen, rakkaitten kanssa puhumiseen, tunteiden läpikäymisen vaiheeseen ja tämän jälkeen fyysisestä olomuodosta irtautumisen vaiheeseen.

Haluan päättää sanomalla ja korostamalla, että kuolema ja kuoleminen on hyvin luonnollinen prosessi. Sen ei tarvitse olla pahaa tai surullista, vaikka se on vahvasti tunnepitoista. Kuolema on kuin jälleensyntymä, ja siinä on kyse antautumisesta.

Ihmiset haluavat hallita elämää ja jopa kuolemaa. Jos haluat kokea iloisen kuoleman, silloin sinun pitää päästää tästä mielen hallinnasta irti ja virrata prosessin mukana intuitiivisemmalla tavalla.

Pyysin sinua kuvittelemaan, että olit fyysisen kehon sisällä ja olet hitaasti päästämässä siitä irti. Tätä tehdessäsi haluan sinun keskittyvän yhteen asiaan, ja se on se hetki, jolloin jätät kehosi. Kuvittele vaikka, että olet kotelostaan ulos tuleva perhonen. Lopuksi voit levittää taivaalliset siipesi ja aistia miltä lentäminen tuntuu.

Olet uskomattoman onnellinen ja iloinen ja yhteydessä elämään. Onnellinen kuolema yhdistää sinut elämään, saa sinut tuntemaan olosi hyvin eläväksi. Koska Maa on yhä hyvin raskas ja hyvin tiheäenerginen paikka olla ja useimmat ihmiset ovat tottuneet tuntemaan olevansa sisäisesti kuolleita,

kuolema ja siirtymä tuonpuoleiseen tuo usein takaisin *elinvoimaa* ja tuntemaan, että on täysin elossa.

Päästä irti kuolemisen pelottavista mielikuvista ja usko, että sinulla voi olla iloinen kuolema ja että sinua ympäröivät aina auttajat ja hyvyyden ja lempeyden voimat.

Kuoleman tuolta puolen

Pamela Kribbe kanavoi Joshuaa

Hyvät ystävät, rakkaat valon enkelit, minä tervehdin teitä kaikkia.

Kristus-energian sydäimestä minä, Joshua ojennan käteni ja lausun tervehdykseni teille.

Rakastettu enkeli, tiedä se, että sinua vaalitaan. Tiedä, että sinua rakastetaan ehdoitta jopa nyt asustaessasi lihaa ja verta olevassa, kuolevaisessa kehossa. Vaikka elätkin tämän väliaikaisen kodin rajallisuudessa, olet yhä osa Jumalaa, sitä Kotia, johon kaipaat niin kovasti. Et ole koskaan aidosti lähtenyt Kotoa, mutta silti et tunnista sitä ikuista liekkiä, joka aina palaa olemuksessasi. Ota yhteys siihen valoon tällä hetkellä, vaali itseäsi, tunnista kuka olet. Valo palaa sisimmässäsi niin kauniina ja puhtaana. Miksi olet edes epäillyt sitä?

Tänään puhumme kuolemasta. Kuolemaan liittyy paljon pelkoja. Pelkoa tuhoutumisesta, pelkoa unohduksiin jäämisestä, pelkoa kuolemaan liitettyyn suureen ja mustaan reikään joutumisesta. Kuten niin usein käy täällä maallisessa ulottuvuudessa, sinä pyrit kääntämään asiat pääläelleen ja esittämään ne täsmälleen päinvastoin kuin mitä ne todellisuudessa ovat. Todellisuudessa kuolema on vapautus, kotiinpaluu, muistuma siitä, kuka todella olet.

Kun kuolema saapuu, sinä palaat vaivattomasti luonnolliseen olemisen tilaasi. Tietoisuutesi sekoittuu valon liekkiin, joka on aito identiteettisi. Maalliset taakat nostetaan pois harteiltasi. Fyysisessä kehossa asustaminen asettaa sinulle rajoituksia. On totta, että valitsit sukelluksen tähän rajoitusten tilaan tarjolla olevien kokemusmahdollisuuksien takia. Kuitenkin kyse on hurmion tuntemuksesta, kun palaat takaisin luonnolliseen, enkelimäiseen tilaasi. Sisimmässäsi oleva enkeli haluaa lentää ja olla vapaa, tutkia vapaasti lukuisia maailmoja, joista universumi koostuu. Tutkittavaa ja koettavaa on niin paljon. Kun olet syntynyt maalliseen kehoon, menetät enemmän tai vähemmän kosketuksen tähän enkelimäiseen vapauteen ja ilman rajoja olemisen tunteeseen.

Liity toki seuraani, kun menemme takaisin siihen hetkeen juuri ennen sukellusta nykyiseen inkarnaatioosi. Sisäisellä tasolla annoit itsellesi luvan tämän maallisen elämän aloittamiseen. Se oli tietoinen valinta. Ehkä olet unohtanut sen, ja silloin tällöin epäilet, haluatko todellakaan olla täällä. Kuitenkin on ollut hetki, jolloin sanoit "kyllä". Se oli rohkea valinta. On suurta urhoollisuutta osoittava teko vaihtaa enkelimäinen vapaus ja rajoittamattomuuden tunne väliaikaisesti ihmiseksi ja kuolevaiseksi tulemisen seikkailuun.

Tuo seikkailu pitää sisällään lupauksen, joka tekee siitä kannattavan. Tunne se "kyllä!", joka kerran kumpusi sielustasi. Muista myös, miten tunsit vetoa Maahan. Tunne, kuinka yhdistyit Maan todellisuuteen, ja tunne se hetki, jolloin laskeuduit äitisi kohdussa olevaan sikiöön. Saatat panna merkille Maa-planeettaa ympäröivää raskautta, tiettyä harmautta tai sakeutta.

Maassa on paljon kärsimystä. Tuska, menetykset, pelot, kielteiset ajatukset ovat osa Maan kollektiivista ilmapiiriä. Ja sen läpi sinä tuoreena inkarnoituneena sieluna menit. Valosi löysi tiensä pimeyden läpi, ja tällöin tietämättömyyden väistämätön verho lankesi alkuperäisen enkelitietoisuutesi ylle. Tunne sen tapahtuman surullisuus, ja tunne sen takaa oma rohkeutesi ja urheutesi. Olit päättäväinen: "Minä aion tehdä sen. Taas kerran minä aion juurruttaa itseni Maan todellisuuteen etsiäkseni omaa valoani, tunnistaakseni sen, löytääkseni sen uudelleen ja välittääkseni sitä tähän maailmaan, joka on niin sen tarpeessa."

Niin, se on ollut hyppy tietämättömyyteen. Ihmisenä olemiseen kuuluu, että unohdat väliaikaisesti kuka olet etkä muista rajoittamattomana olemisen tilaasi. Unohdat, että olet turvassa ja vapaa, olitpa missä tahansa. Olemalla ihminen tavoittelet uudelleen luonnollista vapauden ja turvallisuuden tunnetta. Etsinnöissäsi voit joutua sellaisten voimien houkuttelemaksi, jotka näyttävät tarjoavan sinulle sitä, mitä olet hakemassa, mutta itse asiassa tekevätkin sinut riippuvaiseksi jostakin itsesi ulkopuolella olevasta. Saatat turvautua ulkopuolisiin arvioihin, jotka kertovat sinulle miten käyttäytyä, jotta tulisit rakastetuksi. Nämä väärät mielikuvat Kodista, nämä korvikkeet pyrkivät synkistämään ja masentamaan sinua.

Todellakin, matka taivaasta alas Maahan on ollut rankka. Kuolema kuitenkin vie sinut takaisin ikuisen rakkauden ja turvan tasolle. Kuollessasi sinä annat itsesi sille, joka olet aina ollut. Jos kuolet tietoisesti, jos voit hyväksyä kuoleman ja antautua sille, kuolemasta tulee riemukas tapahtuma.

Mitä tapahtuu silloin, kun kuolet? Ennen kuin kuolet, käyt läpi eroamisen ja irti päästämisen vaiheen. Siinä vaiheessa sanot hyvästit maalliselle elämälle ja läheisillesi. Se voi olla vaikeaa, mutta samaan aikaan saat mahdollisuuden pohtia syvällisesti kuka olet ja mitä olet oppinut ja saanut aikaan Maan päällä elämäsi aikana. Siinä surussa, jota saatat tuntea irrottautuessasi läheisistäsi, käy oikein hyvin selväksi, mikä sinua heihin yhdistää. Se on kuolematon rakkauden side. Tämä side on niin voimakas, että se vaivattomasti ylittää kuoleman rajan. Rakkaus on ehtymätön lähde, joka aina saa aikaan uutta elämää. Älä pelkää läheistesi menettämistä, sillä hyvästien hetkellä ehdottoman rakkauden siteet vahvistuvat ja niille annetaan uusi elämä. Sillä on varmaa, että kun eroatte rakkaudessa, tulette tapaamaan uudelleen. Tulette löytämään toisenne uudelleen, vaivattomasti, sillä lyhyin tie toiseen on aina sydämen tie.

Jos olet rakastanut niitä, jotka ovat siirtyneet rajan yli, voit olla varma, että he ovat lähelläsi sydämen tasolla. Tunne heidän läsnäolonsa, sillä he ovat täällä keskuudessamme ja esittävät tervehdyksensä sinulle. He tuntevat olonsa etuoikeutetuiksi ja vapaiksi. He ovat vapaita siitä epäilyksestä, mikä vaivaa niin monia Maan päällä, ja he haluavat kiihkeästi antaa teille sitä rakkautta ja lempeyttä, mikä on aina teidän kaikkien ulottuvillanne.

Jälkeen jääneet liittävät usein surun ja menetyksen tunteet läheisen kuolemaa edeltävään vaiheeseen. On luonnollista surra läheisen lähtöä. On luonnollista kaivata läheisen fyysistä läsnäoloa. Me kuitenkin rohkaisemme teitä tuntemaan, että heidän lähtönsä myötä avautuu portti uuteen ulottuvuuteen, jossa kommunikointi on luonteeltaan niin puhdasta, selkeää ja suoraa, että se kohoa Maassa yleisesti käytettyjen viestintämenetelmien yläpuolelle. Teillä voi olla suora yhteyshanava läheiseen hänen kuoltuaan, omasta sydämestänne hänen sydämeensä. Tällä tavoin välillänne mahdollisesti olleet väärinkäsitykset selviävät, kun rehellisesti ja avoimesti kommunikoitte toisen kanssa. Viestinne menee perille, aina.

Kun olet itse kuollut, katselet Maassa eläviä ihmisiä eri näkökulmasta. Olet suvaitsevampi, lempeämpi ja huomaat itselläsi olevan enemmän viisautta. Et ole heti täysin tasapainossa, koska viet mukana tunnetiloja ja tunteita, joita on käsiteltävä. Et ole täydellinen tai kaikkietävä heti kun irtaudut fyysisestä elämästä. Eikä siinä tosiaankaan ole mitään moittimista, sillä tällä puolella on yhä niin paljon koettavaa ja löydettävää! Silti useimmille teistä näkökulma on uusi. Ikuisuuden ulottuvuus on "kouraantuntuva" ja se kunnioittavasti pehmentää näkemyksiäsi asioista, joita sinulla ja lähelläsi olevilla ihmisillä oli Maan päällä.

No niin, mitä SINULLE tapahtuu, kun siirryt kuoleman rajan yli? Kun olet käynyt läpi suruvaiheen, hyvästien jättämisen, alat tuntea kuoleman lähestyvän. Tietoisuutesi polttopiste muuttuu. Ulkomaailmasta, ihmisistä, kehostasi irti päästämisen jälkeen tietoisuus kääntyy sisäänpäin ja menee syvemmälle sisimpääsi. Ulkomaailman tiedostaminen vähenee, ja näin voit valmistautua sisäiselle matkalle, jolle olet lähdössä. Jos hyväksyt kuoleman tietoisesti, tunnet "valmistautumisen" kokemuksen, valmiuden aitoon irti päästämiseen. Läheisillesi tämä on hetki, jolloin heidän on annettava sinun mennä, sillä tarvitset kaikki voimasi sisäänpäin kääntymiseen ja valmistautumiseen.

Kuoleminen ei tarvitse olla tuskallista. Itse asiassa se, mitä tapahtuu, on mahtavaa ja majesteettista. Kuoleminen on pyhä tapahtuma, jossa sielu liittyy yhteen itsensä kanssa mitä läheisimmällä tavalla. Loppuvaiheessaan kuoleva henkilö aistii maallisen ulottuvuuden irrallisella tavalla: kehon, tuoksut, värit ja muut fyysiset aistimukset. Hän tiedostaa toisen ulottuvuuden, jonka säteily on niin lupaavaa ja kutsuvaa, että antautuminen ja kaikkien maallisten asioiden taakse jättäminen ei ole enää ollenkaan niin vaikeaa. Läheistesikään läsnäolo ei estä sinua nyt lähtemästä.

Kodin energia– Jumalan, taivaan tai miksi tahansa haluat sitä kutsua – on niin ylitsevuotavan lempeä, lämmin ja vakuuttava, että irti päästäminen ja väsyneen ja kuluneen kehon jättäminen Maahan on helppoa.

Kun päästät irti rauhassa, sielusi irtoaa kehostasi hellästi ja juohevasti. Tunnet olevasi universaalien

viisauden ja rakkauden voimien tukemana. Jos kuolet vastustelematta, välitön ympäristösi täyttyy lämpimällä ja rakastavalla energialla. Koet sanomattoman vapautuksen tunteen. Olet vapaa, ja kaikki selkiytyy. Muistat rakkauden ainaisen läsnäolon, mutta ei abstraktina ideana, vaan konkreettisenä todellisuutena. Maassa ollessasi kutsuit tällaista rakkautta "Jumalaksi", ja sinulla oli yksipuolinen, inhimillinen mielikuva siitä, mitä tämä Jumala "halusi sinulta". Olit vakuuttunut, että tällä Jumalalla oli tiettyjä vaatimuksia, joiden mukainen et yleensä ollut. Mutta tässä ulottuvuudessa mieleesi palaa, mikä Jumalan tahto todella on: varustaa sinut sielulla, inspiroida sinua, kokea luomakunta sinun kauttasi ja lopulta tunnistaa Itsensä kasvoistasi. Jumala halusi tulla ihmiseksi sinun kauttasi. Maailmankaikkeuden evoluution tavoite on SINÄ: Jumala tullut ihmiseksi!

Jumala on luomisen lähde, ja sinä olet sen täyttymys. Sinua, joka olet antanut Jumalan valolle ihmismuodon, ei koskaan arvostella ihmisenä olemisesta. Sen sijaan sinua kunnioitetaan. Ajatus kostonhimoisesta Jumalasta on taas yksi kieroutuma, pelon lietsoma vääristymä totuudesta. Jumala tunnistaa Itsensä sinusta huolimatta siitä, mitä teet tai jätät tekemättä. Kun olet palannut tälle puolelle, tiedostat jälleen tämän, ja harteiltasi luiskahtaa pois rekkakuormallinen itsesi arvostelua ja huonommuuden tunteita. Tunnet jälleen elämisen alkuperäisen ilon, turvallisesti Jumalan kämmenellä.

Heti kun olet saapunut tänne, havaitset ympärilläsi valo-olentoja. On sinua auttavia oppaita sekä ihmisiä, joita tunsit ja jotka kuolivat ennen sinua. Joskus tulet yllättymään, keihin törmäät tällä puolen: elinikäisten ystävien ja sukulaisten vierellä saattaa olla ihmisiä, joita tapasit vain ohimennen mutta jotka kuitenkin koskettivat sydäntäsi syvältä.

Jossakin vaiheessa kaikki, joihin sinulla oli rakkauteen perustuva yhteys, tulevat tervehtimään sinua. Jälleen kerran sinulle selviää, että hyvästien jättö on vain illuusio, että sydänyhteys on ikuista. Koet kiitollisuutta ja kunnioitusta saapuessasi tälle ehdottoman rakkauden ja viisauden tasolle.

Saavuttuasi tälle puolelle tulee säätövaihe, jossa totuttelet uuteen ympäristöösi ja hitaasti vapautat kiinnikkeet maalliseen elämään. Sinun pitää "mukautua ilmastoon". Sinua tukemassa on oppaita, jotka ovat erikoistuneet tähän. Sinulla on yhä keho, mutta se tuntuu häilyvämmältä kuin se fyysinen keho, johon olit tottunut. Todennäköisimmin se ottaa viimeisimmän fyysisen kehosi ulkomuodon. Vaikka sinulla on vapaus ottaa mikä tahansa ulkomuoto minkä haluat, useimmat ihmiset arvostavat jatkuvuutta vielä jonkin aikaa. Sinulla on myös vapaus luoda omat elämisen olosuhteesi, esimerkiksi kauniin talon ihastuttavine puutarhoineen siihen luonnolliseen ympäristöön, josta pidit Maassa ollessasi. On aivan asianmukaista kokeilla maallisia fantasioitasi tällä tasolla, johon viittaatan *astraalitasona*. Se on ulottuvuus eli olemisen maailma, joka sallii runsaasti luovaa vapautta, vaikka se yhä muistuttaa fyysisen Maan ulottuvuutta ja on läheisesti siihen yhteydessä.

Joidenkin ihmisten on ollut vaikeaa hyväksyä kuolema Maan päällä, ja heidän siirtymisensä toiselle puolelle on saattanut olla vähemmän rauhallinen. Yleensä he tarvitsevat enemmän aikaa sopeutuakseen elämän uusiin olosuhteisiin. Joskus kestää kauan ennen kuin he todella käsittävät kuolleen. Jotkut ihmiset ovat kärsineet pitkäaikaisesta sairaudesta, ja heidän on vaikea jättää sairaana oloinen taakseen. He eivät täysin pysty uskomaan olevansa taas terveitä, ja usein tarvitaan henkisen oppaan kärsivällisyyttä ja lempeyttä, jotta he vapautuisivat vanhasta kehostaan. Vanha keho voi tarrautua sieluun, puhtaasti käsitteenä, ajatusmuotona. Sama koskee emotionaalisia tapoja ja käytösmalleja. He voivat toistaa itseään astraalitasolla, kunnes sielu keksii vapautensa, irti päästämisen voimansa ja avautuu jollekin uudelle.

Toisena mahdollisuutena on, että sielu jää kiinni Maan ulottuvuuteen, erityisesti läheisiinsä, koska kuolema tapahtui äkillisesti tai hyvin nuorena.

Näin voi käydä onnettomuuksissa, äkillisissä katastrofeissa tai kun ihminen oli parhaassa iässään. On tilanteita, joissa tietty sielu ei tuntenut olevansa valmis tai ei ollut valmistautunut poistumiseen. Noissa tapauksissa kuoleminen on enemmän tai vähemmän traumaattista. Tällä puolella on rakastava tukea näille traumaattisille sieluille, niin kuin täällä aina on.

Ennemmin tai myöhemmin sielu pääsee tilanteen hyväksymisen ja ymmärtämisen tilaan. Aina on olemassa hyvä syy sille, mikä Maan tasolla näyttää ennenaikaiselta lähdöltä. Kuoleminen ei ole koskaan mikään sattuma.

Kun olet ollut toisella puolella kauemmin, henkesi laajenee tiedostamisen laajemmille ja syvemmille tasoille. Päästät yhä enemmän irti niistä ajattelun ja tuntemisen tavoista, joihin olit Maassa tottunut.

Pohjimmiltaan sinä palaat vähitellen ydinolemukseesi, sieluusi, sisimmässä olevaan jumalalliseen kipinään. Mitä enemmän pääset – tai palaat – siihen tietoisuuden tilaan, sitä enemmän irtaudut maallisesta persoonastasi ja Maan ulottuvuudesta. Aistit olemisen virran, joka ulottuu itsesi olemuspuolen yli. Pääset kosketuksiin muihin Maassa viettämiisi elämiin, inkarnaatioihin, jolloin sielusi toiset puolet olivat kehollistuneena. Tiedostat sen rajattoman tilan, joka on sielusi, ja ne monet kokemukset, joita olet kerännyt matkallasi universumin halki.

Kun Maassa olevat ihmiset ottavat nyt sinuun yhteyttä, he aistivat henkilön, joka on saanut lisää viisautta ja henkistä rakkautta. Itse asiassa olet siirtymässä lähemmäksi sielusi ydintä, olet jättämässä astraalitasoon ja saapumassa tasolle, jota kutsun ydinolemuksen ulottuvuudeksi. Useimmat ihmiset viipyvät melko pitkään astraalitasolla kuolemansa jälkeen. He tarkastelevat elämänsä Maan päällä ja pohtivat kaikkia läpikäymiään kokemuksia. Astraaliulottuvuudessa voit kokea sekä iloa että masennusta, sekä myönteisiä että kielteisiä tunnetiloja. Ympäristösi peilaa sisäistä psykologista todellisuuttasi. Ne tunnetilat, jotka olet oppinut hyväksymään, ottavat värien, maisemien ja kohtaamisten muotoja. Käyt usein astraaliulottuvuudessa unissasi, joten olet tutustunut tähän tiedostamisen kenttään. Kun esoteerisessa kirjallisuudessa puhutaan monista elämän jälkeisistä kerroksista tai maailmoista, jotka vaihtelevat pimeästä valoon, viitataan astraalitasoon.

Astraalitasolla saat mahdollisuuden lajitella sitä emotionaalista lastia, jota olet tuonut mukana viimeisestä elämästäsi Maan päällä. Tässä asiassa monet rakastavat oppaat avustavat sinua. Jossakin vaiheessa päästät irti kaikista kiinnikkeistäsi ja emotionaalisesta tuskasta, ja olet valmis siirtymään kokonaan astraalitasoon tuolle puolen. Silloin siirryt ydinolemuksen tasolle. Kun tämä tapahtuu, se on kuin toinen kuolema. Jätät taaksesi kaiken, mikä ei aidosti kuulu sinulle, ja sallit itsesi sulautua suurempaan Itseesi, jumalalliseen ytimeesi. Sillä hetkellä, jolloin siirryt ydinolemuksen tasolle, tiedostat sinua liikuttavan valtavan voiman. Koet ykseyttä Jumalan kanssa.

Ydinolemuksen taso, ikuisen Itsesi taso on jumalallisen tietoisuuden tyyssija, joka on koko luomakunnan alku. Pyydän sinua hetkeksi ottamaan yhteyttä tähän tasoon, tässä ja nyt. Se ei ole kaukana. Se läpäisee kaiken, sekä astraalitasoon että Maan tason. Se läpäisee koko kosmoksen. Siellä aistittu läsnäolo on Jumalan läsnäoloa, puhdasta ja tahratonta. Se saatetaan aistia syvänä hiljaisuutena, täydellisen rauhallisena, silti elämää ja luovuutta pursuavana. Tästä lähteestä koko luomakunta juontaa juurensa ja tähän lähteeseen se tulee palaamaan.

Kun saavut elämän jälkeiselle ydinolemuksen tasolle, pystyt tekemään tietoisia valintoja tulevan määränpääsi suhteen. Tällä tasolla voit järjestellä opettajien ja oppaiden avulla toista inkarnaatiota Maan päälle, tai suunnitella erilaista matkaa tavoitteidesi mukaan. Voit selvästi kuulla sielusi äänen ydinolemuksen tasolla. Juuri tältä tasolta sinä kerran sanoit "kyllä" sille elämälle, jossa nyt huomaat olevasi.

Muistellaanpa hetkinen, miltä tuntui olla tällä tasolla. Mitä enemmän tiedostat tämän ulottuvuuden maallisen elämäsi aikana, sitä helpompaa on kuolla rauhallisesti ja kuolemasi jälkeen siirtyä astraalitasolta ydinolemuksen tasolle.

Kuolema ei ole mitään muuta kuin siirtymä. Yksi monista siirtymistä, joita teet elämässä. Syntymä on siirtymä. Elämässä Maan päällä tunnetaan niin monia siirtymisen, läpikäynnin ja irti päästämisen hetkiä. Ajattelepa sitä. Keho, jossa asustat, on kerran ollut hyvin pieni, suojaton pieni vauva. Ja silti sielusi, jumalallinen ydinolemus sisälläsi oli jo toimimassa kauttasi, kun olit suojattomana, pienenä vauvana. Kun tulit täysi-ikäiseksi, monet joutuivat maallisen elämän asettamien vaatimusten nielaisemiksi, ja jouduit vastatusten pelkojen ja epäilysten kanssa. Jumalallisen ytimesi eli sielusi tietoisuus joutui taka-alalle. Elämäsi tuli kuitenkin hetkiä, jolloin jumalallisen tiedostamisen ulottuvuus avautui jälleen. Usein se tapahtui silloin, kun sinun oli päästettävä irti, kun sinun oli jätettävä jäähyväiset.

Ehkä sanoit hyvästit rakastetulle, ehkä lähdit jostain työpaikasta – mikä tahansa ajateltavissa oleva skenaario. Tuollaiset tapahtumat ovat siirtymiä, jotka muistuttavat kuolemista, ei niinkään kirjaimellisesti, vaan psykologisesti. Sinua pyydetään päästämään irti syvällisellä tasolla, ja juuri noilla irti päästämisen hetkillä alat aistia ikuisen Itsesi todellisuutta, sitä jumalallista valoa, joka sisälläsi palaa. Tämä todellisuus pysyy luonasi ehdoitta, jopa silloin kun kaikki muu katoaa. Ja niin se on, kun

puhutaan fyysisestä kuolemista. Jos sillä hetkellä olet riittävän rohkea päästämään irti, ikuisuuden taso ottaa sinut vastaan, ja tiedostat hyvin voimakkaasti sen, kuka todella olet.

Kuoleminen tietoisesti antautumalla on pyhä tapahtuma, täynnä elämää ja kauneutta. Avautumassa olevan tapahtuman majesteettisuus on kouriintuntuva läsnä oleville. Mitä enemmän läsnä olevat ovat kokeneet "kuolemista eläessään", sitä enemmän heidän täyttää arvostus ja kunnioitus siirtymää kohtaan, jota he ovat todistamassa.

Mitä tulee kaikkiin luomakunnassa tapahtuviin siirtymiin, alkaen fyysisestä syntymästä ja kuolemasta voimakkaan tunnepitoisiin irrottautumishetkiin elämäsi aikana, ratkaisevana kysymyksenä ei ole säilytkö hengissä, vaan pystytkö pitämään yhteyden jumalalliseen ytimeesi. Voitko pysyä kosketuksissa ydinolemuksen tasoon, alkuperäsi, luomakunnan sydämenlyöntiin? Yhteydenpito ydinolemuksen tasoon elämäsi aikana on paras tapa valmistautua kuolemaan ja siihen, mitä sen tuolla puolen on. Tiedostamalla nyt– ennen fyysistä kuolemaa – sen, että ydinosa sinusta ei ole riippuvainen kulloisestakin fyysisestä kehosta eikä siitä identiteetistä, jonka olet maailmassa omaksunut, vapautat itsesi tekemään pehmeän siirtymän sitten kun se hetki koittaa.

Yhteydenotto ydinolemuksen tasoon on valinta, jonka teet. Kuolema sinänsä ei tule sinua sen lähemmäksi. Kuoleman jälkeen olet hyvin paljon se sama persoona kuin nytkin, vaikka sinulle on suotu erilaisia mahdollisuuksia ja annettu laajempi näkökulma. Silti ratkaisevaksi kysymykseksi jää: muistatko itsesi? Pystytkö tietoisesti ottamaan yhteyttä siihen ajattomuuden ulottuvuuteen, joka virtaa lävitsesi ja joka todella inspiroi sinua?

Olet tuhoutumaton, kovasti rakastettu valon enkeli. Luota siihen. Anna tämän tiedon lohduttaa ja tukea itseäsi, kun oma kuolinhetkesi lähestyy, ja myös tällä hetkellä, kun kamppaillet elämäsi ongelmien parissa.

Jotta kuolisit rauhallisesti, sinun on irrottauduttava sisäisellä tasolla kaikesta, mikä sitoo sinut maalliseen olemassaoloon. Harjoittele tätä irrottautumista jatkuvasti eläessäsi, ja olet tällöin valmistautunut kuolemaan.

Voit kysyä: "Eikö ole traagista irrottautua elämästä samalla kun ollaan keskellä elämää?" Vastaus on: "Ei. Sen sijaan se on osoitus todella vahvasta hengestä."

Mitä irrottautuminen merkitsee? Se merkitsee sitä, että kiinnität huomiota ydinolemukseseen, ettet jää kiinni epäolennaisiin asioihin. Se merkitsee sitä, ettet luo tarpeettomia emotionaalisia draamoja. Se merkitsee sitä, että koet iloa elämän yksinkertaisista asioista. Irrottautumisen harjoittelusta ja virittäytymisestä ydinolemuksen tasolle seuraa, että tiedostetaan piilossa oleva ulottuvuus, joka on suoraan havaittavissa olevan pinnan alla ja tuolla puolen. Se merkitsee luopumista pika-arvostelemisesta hyvän ja pahan suhteen, ja luottamista kosmiseen älyyn, joka ylivoimaisesti voittaa ihmismielen.

Monet teistä ovat jääneet kuumeisen ajattelun ansaan. Pohdit kuumeisesti elämää: kuinka ratkaista ongelmia, kuinka saavuttaa kaikki ne asiat, jotka luulet, että sinun pitää tehdä. Olet hyvin piintynyt organisoimaan elämää tahtosi ja mielesi avulla. Irrottautuminen merkitsee, että suhtaudut tähän ajattelupuoleen vähemmän vakavasti. Onko se niin traagista? Ei. Päinvastoin, se tuo elämääsi valoa ja ilmapuutta.

Kun pyrit hallitsemaan elämää liikaa, siitä tulee kamppailua, se on väsyttävää ja raskasta. Irrottautuminen tuo mielenrauhaa, huumoria ja huomaavaisuutta. Elämän rajallisuuden tiedostaminen inspiroi luonnollista halua elämän vaalimiseen. Ja juuri silloin jumalallinen ydinosasi voi vaivattomasti virrata lävitsesi, ydinolemuksen tasolta maalliseen todellisuuteesi. Kun se tapahtuu, olet voittanut kuoleman ennen kuolemaasi.

Suomennos: Tapio Närhi

Lahjoitus

Jos arvostat tätä e-Kirjaa ja haluat tukea kääntäjää lahjoituksella, voit käyttää tätä suomalaista linkkiä:

<https://www.jeshua.net/fi/category/lahjoitukset/>